

отидемъ, захарчета ще купимъ. Хайде, заведете го горе!

Лъкарътъ се стори на Панча добъръ и веселъ човѣкъ. Защо да не остане при него? Заедно ще отидатъ на панаира. Пъкъ и на драго сърдце би погледалъ жива лисица. Но какъ ще се отдѣли отъ майка си? Той помисли малко и реши да помоли лъкаря, да остави и майка му въ болницата. Ала не бѣше още разтворилъ уста, и фелдшерката го поведе нагоре по стълбата. Той вървѣше съ зѣпнали уста и всичко разглеждаше. Най-много му хареса леглото, на което го поставиха, и сивото влакнесто одеало.

Стаята, дето го въведоха, не бѣше голѣма. Въ нея имаше само три легла. Едното бѣше праздно. Върху другото настана Панча, а на третото седѣше единъ старецъ, който все кашлѣше.

Фелдшерката излѣзе и се върна съ купъ дрехи въ ржце.

— Тѣзи дрехи сж за тебе, — каза тя. — Преоблѣчи се!

Панчо се съблѣче и почна радостно да облича новитѣ дрехи. Той облѣче ризата, гащитѣ и сивия халатъ, па се огледа доволенъ. Помисли си, колко хубаво би било, да можеше да се поразходи изъ село

съ тия дрехи. Представяше си, какъ майка му го праща край рѣката да набере буренъ за прасето. Той върви, а момченца и момиченца го заобикалятъ и гледатъ завистливо халатчето му.

Влѣзе слугинята. Сложи паница чорба и рѣзенъ хлѣбъ предъ Панча, и му рече: — Яжъ!

Панчо изсърбачорбата. Остана му кжсче хлѣбъ, но и него излапа.

Влѣзе слугинята и донесе пържено месо.

— Де ти е хлѣбътъ? — попита тя момчето.

Намѣсто да отговори, Панчо наду бузи, па изпухтѣ.

— Защо го излапа? Сега съ какво ще ядешъ пърженото?

Тя излѣзе и донесе новъ рѣзенъ хлѣбъ. Панчо изяде бързо и месото, и хлѣба.

Като се наяде, Панчо седна на леглото и почна да чака лъкаря, та да иде съ него за жълтурки или на панаира. Ала лъкарътъ не идѣше.

Тогава Панчо попита своя съседъ — стареца:

— Дѣдо, ами кжде е лисицата?

— Каква лисица?

— Живата.